

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **V.M.**
sídlem ...
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Jirátem
sídlem Školní 3315, 430 01 Chomutov

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 1. 2019, č. j. 3462/19/5200-10423-705778,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta odvolání žalobce a byly potvrzeny tři platební výměry Finančního úřadu pro Karlovarský kraj na daň silniční za zdaňovací období let 2013, 2014 a 2015 (dále jen *daň*) ze dne 19. 3. 2018, čj. 182874/18/2407-50522-404833, 183035/18/2407-50522-404833 a 183092/18/2407-50522-404833.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce namítal, že správní orgány nezohlednily, že je absolutně nemožné, aby byl žalobce faktickým uživatelem a provozovatelem po dobu 24 let 6 tahačů a 5 přípojných vozidel. Dále žalobce namítal, že odevzdal před více než dvaceti lety vozidla i jejich velké technické průkazy majiteli, který následně skončil v konkursním řízení. Žalobce sporoval přepjatě formalistický závěr, že rozhodný je čistě formální zápis v registru vozidel, a poukázal na to, že nikdy nebude schopen daň splatit. Vyměřená daň je podle žalobce nespravedlivá a nepředvídatelná.
3. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný s odkazem na judikaturu správních soudů uvedl, že postup stanovení daně na základě formálního stavu zapsaného v registru silničních vozidel není projevem přepjatého formalismu. Žalovaný dále odkázal na judikaturu správních soudů potvrzující, že faktické provozování a vlastnictví vozidla jsou vůči dani irelevantní. Žalobce byl povinen ohlásit změnu v osobě držitele vozidla.
5. Žalovaný žádal, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

6. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení vyjádřili výslovný souhlas s takovým postupem, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.
7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je nedůvodná.
9. Soud vyšel z následující právní úpravy.
10. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 16/1993 Sb. (dále jen „*zákon*“) ve znění účinném v roce 2013 platilo, že předmětem daně jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen „*vozidla*“) registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti (dále jen „*podnikání*“) nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činností, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního

právního předpisu. Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.

11. Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona ve znění účinném v roce 2013 platilo, že poplatníkem daně je fyzická nebo právnická osoba, která je provozovatelem vozidla registrovaného v České republice v registru vozidel a je zapsána v technickém průkazu.
12. Podle § 2 odst. 1 zákona ve znění účinném v roce 2014 a 2015 platilo, že předmětem daně jsou vozidla registrovaná a provozovaná v České republice, používaná poplatníkem daně z příjmů právnických osob s výjimkou používání k činnosti veřejně prospěšného poplatníka daně z příjmů právnických osob, pokud příjmy z této jeho činnosti nejsou předmětem daně z příjmů, nebo poplatníkem daně z příjmů fyzických osob k činnosti nebo v přímé souvislosti s činností, ze kterých plynou příjmy ze samostatné činnosti podle zákona upravujícího daně z příjmů. Podle § 2 odst. 3 zákona ve znění účinném v roce 2014 a 2015 současně platilo, že předmětem daně jsou vždy vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.
13. Podle § 4 odst. 1 zákona ve znění účinném v roce 2014 a 2015 platilo, že poplatníkem daně je ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla.
14. Výše popsanou právní úpravu lze shrnout tak, že v rozhodném období let 2013 až 2015 platilo, že bez ohledu na osobu vlastníka a uživatele vozidla a bez ohledu na způsob užívání vozidla:
 - a) předmětem daně byla vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice
 - b) poplatníkem daně je osoba, která je jako provozovatel vozidla zapsána v technickém průkazu vozidla.
15. Gramatickým, jakož i teleologickým výkladem výše uvedených ustanovení zákona lze dovodit, že zákonná definice poplatníka silniční daně se váže k osobě, jejíž jméno je uvedeno v technickém průkazu předmětného vozidla jako jméno jeho provozovatele. Technický průkaz vozidla přitom představuje veřejnou listinu, která osvědčuje mimo jiné informace o zápisu vlastníka a provozovatele vozidla do registru silničních vozidel. Úmysl zákonodárce označit za poplatníka daně provozovatele uvedeného v technickém průkazu potvrzuje i upřesnění formulace výše citovaného § 4 odst. 1 písm. a) zákona, zavedené jeho novelou účinnou od 1. 1. 2014. Podle něj je poplatníkem daně ten, kdo je jako provozovatel vozidla zapsán v technickém průkazu vozidla. Skutečnost, zda této osobě svědčí rovněž i vlastnické nebo užívací právo k předmětnému vozidlu, není z hlediska určení poplatníka daně rozhodná.
16. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že poplatníkem daně je osoba zapsaná v registru vozidel a technickém průkazu, nezávisle na faktickém stavu vlastnictví a užívání vozidla (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005 – 67, ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012 – 40, nebo ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 Afs 79/2012 – 42). V rozsudku ze dne 18. 5. 2006, č. j. 2 Afs 101/2005-67, publ. pod č. 1358/2007 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že ke zdanění silniční daně dochází bez ohledu na skutečnost, zda příslušné vozidlo bylo či nebylo ve zdaňovacím období užíváno a kdo je jeho vlastníkem. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 54/2012-46, vyplývá, že „*silniční daň je totiž vybudována právě na formálním stavu zápisů v registru silničních vozidel. O tom svědčí nejen § 2 odst. 1 zákona o dani silniční, v*

němž je pomocí formálního kritéria vymezen předmět daně, ale též § 4 odst. 1 písm. a) téhož zákona, jenž na základě formálního kritéria určuje, kdo je poplatníkem daně (...). Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý“. Též v rozsudku ze dne 25. září 2013, č. j. 1 Afs 69/2013 – 31, Nejvyšší správní soud uvedl, že poplatníkem silniční daně je osoba zapsaná v registru, nezávisle na faktickém stavu vlastnictví a užívání. Obdobný závěr vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. ledna 2017, č. j. 6 Afs 156/2016 – 40, podle něhož předmětem silniční daně je nákladní vozidlo bez ohledu na to, kým a k jakým účelům je vozidlo používáno, přičemž poplatníkem silniční daně je osoba uvedená v technickém průkazu jako provozovatel vozidla, bez ohledu na skutečnost, že vozidlo bylo prodáno třetí osobě, pokud se převod neodrazil v zápisu změny provozovatele v příslušném registru.

17. Ze správního spisu se podává, a žalobce to nijak nezpochybňuje, že žalobce byl v rozhodné době od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2016 zapsán v technických průkazech vozidel jako provozovatel předmětných jedenácti vozidel registrovaných v České republice s největší povolenou hmotností nejméně 17 tun (tj. bezpečně nad 3,5 tuny) určených výlučně k přepravě nákladů (tahače a přípojná vozidla).
18. Jak vyplývá z popsané právní úpravy a ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, poplatníkem daně je osoba zapsaná v registru vozidel a technickém průkazu, nezávisle na faktickém stavu vlastnictví a užívání vozidla. Skutečnost, že žalobce v rozhodných zdaňovacích obdobích případně nebyl vlastníkem vozidel, nebo vozidla neužíval, nemá na jeho daňovou povinnost právní vliv. Bylo jedině na žalobci, aby střežil svá práva, docílil provedení zápisu změny v registru vozidel a dosáhl tím zániku svých daňových povinností.
19. Žalobce namítal, že správní orgány nezohlednily, že žalobce nebyl faktickým uživatelem vozidel a že neměl vozidla ani jejich technické průkazy ve své dispozici. Vzhledem k formálnímu zápisu žalobce v registru vozidel (technickém průkazu) a výše vyložené právní úpravě jsou tyto žalobní námitky právně irelevantní, tj. pro posouzení daňové povinnosti žalobce právně bezvýznamné, tudíž nedůvodné.
20. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce namítal, že je projevem přepjatého formalismu a libovůle státní moci, pokud je rozhodný jen čistě formální zápis v registru vozidel - vyměřená daň je proto podle žalobce nespravedlivá a nepředvídatelná.
21. Ani tato námitka není důvodná.
22. Jak je výše vyloženo, silniční daň je daní majetkovou a jako taková je postavená na úředním zápisu. Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, nikoli faktický stav vlastnictví nebo užívání. Skutečné majetkové či jiné vztahy, které nejsou do těchto záznamů promítnuty, nesmí být při stanovení daně jakkoli zohledněny. Popsaný formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je ostatně u majetkových daní obvyklý (např. daň z nemovitostí). Je pouze na zákonodárci, aby určil způsob konstrukce daně, tj. zda závisí na formálním zápisu nebo na skutečném stavu, který může být od formálního stavu odlišný. Pokud daňové orgány pak postupují podle právní úpravy, nemůže jít o daň nespravedlivou ani nepředvídatelnou (každý adresát právní normy bezpečně ví, jak bude státní moc postupovat) a nemůže jít ani o projev libovůle státní moci nebo přepjatý formalismus. Nelze přistoupit na názor, že lpění na dodržování zákonem stanovených pravidel je přepjatým formalismem. Pak by se zákon stal pouze jakýmsi doporučujícím textem, jehož se někdy přidržet lze a jindy ne, což by ve svém důsledku vedlo k narušení základních zásad a stavebních kamenů právního státu. Tam, kde

je zákonný text naprosto zřejmý (a to v žalobcově případě je) nemůže být formalismem, natož přepjatým, pokud správní orgán vyžaduje, aby byl zákon dodržován.

23. Soud dodává, že korelaci daňové povinnosti na formálním zápisu v registru vozidel, který může odporovat skutečnému vlastnictví vozidla nebo jeho užívání, posuzoval z ústavněprávního hlediska i Ústavní soud, který se ztotožnil s výkladem sporných ustanovení provedeným správními soudy.
24. V usnesení ze dne 9. 2. 2016, sp. zn. I. ÚS 2180/15, Ústavní soud uvedl následující: „Podle závěrů Nejvyššího správního soudu, obsažených v napadeném rozsudku, je silniční daň konstruována tak, že rozhodující je formální stav zápisu v evidenci. V této souvislosti poukázal Nejvyšší správní soud na svoji předchozí judikaturu, podle které je silniční daň daní majetkovou a jako taková je postavená na úředním zápisu. „Jejím základem je formální stav zápisů v registru silničních vozidel, ne faktický stav vlastnictví nebo užívání. Tento závěr vyplývá přímo ze zákonných ustanovení i z ustálené judikatury NSS (vedle již cit. judikátu srov. zejména rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2012, čj. 1 Afs 54/2012 - 40, a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 Afs 79/2012 - 42). Takovýto formální přístup při vymezení jednotlivých konstrukčních prvků daně je u majetkových daní obvyklý. ... Je plně na úvaze zákonodárce, zda je určitá daň konstruována tak, že zohledňuje toliko formální stav zápisu v evidenci, nikoliv skutečné majetkové vztahy do evidence nepromítnuté nebo promítnuté nesprávně“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2013, č. j. 1 Afs 69/2013-31). Argumentaci Nejvyššího správního soudu, tak jak je rozvedena v jeho rozhodnutí vydaném v předmětné věci, považuje Ústavní soud za ústavně konformní a srozumitelnou a jeho úvahy neshledal Ústavní soud nikterak nepřiměřenými či extrémními. V podrobnostech Ústavní soud na přesvědčivé odůvodnění napadeného rozsudku Nejvyššího správního soudu odkazuje. Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku vyložil i možný postup, jakým docílit zániku daňové povinnosti v situaci, kdy zápis v evidenci neodpovídá způsobu, jakým je vozidlo fakticky využíváno (zanesením příslušných změn do registru vozidel, k čemuž ostatně u stěžovatele došlo od 9. 5. 2011 v souvislosti s přípojnými vozidly). Ústavní soud tak neshledal, že by přijatý výklad byl v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (obdobně srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 4022/14 ze dne 24. 2. 2015).“ Shodné právní závěry vyplývají i z usnesení Ústavního soudu ze dne 24. února 2015, sp. zn. I. ÚS 4022/14, a ze dne 22. března 2016, sp. zn. I. ÚS 523/16.
25. Argumentace žalobce, že nikdy nebude schopen daň splatit, je mimoběžná, protože pro stanovení daně jsou majetkové poměry daňového subjektu irelevantní.
26. Soud uzavírá, že žalovaný i správce daně v daňovém řízení správně posoudili, že žalobce je poplatníkem daně za předmětná zdaňovací období, přičemž žalobní námitky nesprávného posouzení této otázky žalovaným jsou nedůvodné. Závěry správních orgánů odpovídají nejen dikci výše citovaných ustanovení zákona, ale rovněž koncepci a účelu silniční daně.
27. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. prosince 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu